

MEGHALT ILLYÉS SÁNDOR

Egy éve volt, hogy az Educatio szerkesztő bizottsága a jelen szám szerkesztésére föl-kérte. Örömmel vállalta. Nem, nem ő segít nekünk, mondta, valójában mi segítünk neki. Szeretné még egyszer mindenki lelkére kötni, hogy sérült embertársaink különös figyelmet igényelnek. És hogy ez nem szakmai belügy, hanem mindnyájunk dolga, valódi közügy. Nem szabad gyógyepedagógiának fölfogni – az egész társadalom felelős értük.

Készséggel jött a szerkesztő bizottság hívására, és fegyelmezetten ült közöttünk. Csak annyit kért – szerényen, ahogy szokta –, hogy „engedjük el” hamarabb valamivel, mert orvoshoz kell mennie. Kezelése újabb szakaszába érkezett.

Aztán többször nem jött, vagy csak éppen beköszönt. A szám – amelyet most kezében tart az Olvasó – lassabban haladt, mint szeretne volna. Akiket föl-kértünk, nem mind vagy nem úgy teljesítettek, ahogy Ő eredetileg elképzelte. Nem türelmetlenkedett (inkább helyette is mi voltunk inkább türelmetlenek). Azt tervezte, hogy átfogó tanulmányban fogja helyére tenni a dolgokat.

De ez a tanulmány már csakugyan nehezen készült, sokáig torzóban állt. Igyekezünk megértéssel lenni, de már szoktattuk magunkat a gondolathoz, hogy így adjuk majd közre dolgozatát.

Ránk cáfolt. Néhány hete kezünkbe adta – nem, küldte – a végleges szöveget. Az utolsót a még hiányzó cikkek közül. Ezzel teljes lett e szám, amely a fogyatékos fiatalokról szól. És lezárult egy életmű, amelyet sokak méltattak már – avatottabbak és avatottabban, mint e sorok szerzője – és még többen fognak. Nekünk az a megtiszteltetés jutott, hogy utolsó munkáját adhatjuk most az olvasónak. Az első posztumusz művet.

Kései verőfényvel búcsúzik idén az ősz. A levegőben, ahogy szokott, ökörnyal lebeg, az ég mélykék, de a reggel és az este már ködbe burkolózik. Itt a búcsúzások ideje. Szerényen és tartózkodóan ment, ahogy illik hozzá. Ahogy mindig érkezett, amikor hívtuk: mintha nem is Ő tenne szívességet, hanem mi Neki. Adott még akkor is, amikor már nagyon-nagyon rá lett volna szorulva, hogy mi adjunk Neki – együttérzést, baráti jobbot, amiben, sajnos, igencsak szűkében vagyunk.

Illyés Sándor 67 éves volt. Most rá emlékezünk.

